

gylden Periode. Villings standhaftige Tro paa Faguddannelsens Overlegenhed og endelige Sejr var ikke bleven gjort til Skamme. Under de sidste Aars stærke Optagethed af allehaande aandelige Spørgsmaal havde Menigheden hverken haft tilstrækkelig Sans eller Lejlighed til med nogen Energi at opretholde den „Forbrugsforening“, som Væver Hansen i sin Tid havde grundlagt til Styrkelse af Menigmands Selvstændighed, og Villings lille Butik var derfor atter bleven det sædvanlige Samlingssted, der fra Morgenstunden stod fuld af købslaaende Folk, og hvor de Vejlbys Bønder mindst én Gang om Dagen søgte hen for at fordrive en ledig Time med Bysnak og Tobak.

Af Emanuels Familie var kun Fru Betty og hans Broder Garderofficeren til Stede, den sidste civil. Den gamle Etatsraad havde ikke vovet at udsætte sig for Rejsens Besværligheder. Han var meget svag og nedbøjet, og man ventede ikke, at han levede Vinteren over.

Det var Emanuels eget Ønske, som man opfyldte ved at stede ham til Hvile paa Skibberup Kirkegaard omkring den ensomme Næsse-Kirke. Han havde saa ofte talt om sin Forkærlighed for dette øde, forladte Sted med den frie Udsigt over Fjorden, — talt om, hvor dejligt det maatte